

РЕШЕНИЕ

№ 1124

гр. София, 19.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 08.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3620** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178
Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.4 ал.2 от ЗУПГМЖСВ.

Със съдебно решение № 4615/29.03.2012г. по адм.дело № 14369/2011г. ВАС на РБ, III-то отделение е обезсилил съдебно решение №4291/05.10.2011г., постановено по адм.дело № 2752/2011г. на АССГ, II-ро отделение, 25 състав, като е върнал делото за ново разглеждане, което се осъществява от настоящия съдебен състав.

Производството по делото е образувано по жалба на Р. Г. С. срещу РЕШЕНИЕ на Кмета на Столична община, район „С.“, обективирано в ПИСМО рег. № ЖНО2-9400-36 от 16.03.2011г.

В жалбата и в писмените бележки по същество на спора са изложени доводи от които може да се направи извод, че се претендира незаконосъобразност на оспорения акт, защото е издаден в противоречие с материалноправни норми и с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че по отношение на него са били налице предпоставките да бъде включен в списъка на лицата, имащи право на финансова компенсация, съгласно ЗУПГМЖСВ. Моли съда да отмени оспорения административен акт, като реши спора по същество и удовлетвори исканията, направени в жалбата и допълнителна писмена молба от 09.11.2012г. по т.1 – т.7. Претендира да му бъдат възстановени направените по делото разноски в размер на сумата от 483.24 лева.

Ответникът – Кмета на Столична община, район „С.“ е редовно уведомен за образуваното съдебно производство, като в насрочените открити съдебни заседания на 09.11.2012г. и 08.02.2013г. не изпраща процесуален представител, който да изрази становище по депозираната жалба.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител и не дава заключение по основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на жалбоподателя и събраните писмени доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Към дата 31.12.2009г. жалбоподателят Р. Г. С. е бил притежател на жилищно спестовен влог в Държавната спестовна каса с № 12000, партида 14/ 347787, открит на 26.01.1981г. Това обстоятелство се установява с прието по делото копие от Спестовна книжка № 441356. Не е спорно между страните обстоятелството, че към 31.12.1990г. жалбоподателят е имал 72 889 спестовни числа по смисъла на ЗУПГМЖСВ и ППЗУПГМЖСВ.

С писмена молба – декларация от 10.12.2009г. жалбоподателят е сезирал Столична община „С.“ с искане да бъде картотекиран като крайно нуждаещ се от жилище. Видно от изложеното на последна страница, картотекирането му е било необходимо за включване в окончателния списък за получаване на парична компенсация за жилище, придобито след 03.08.1992г. На 10.12.2009г., жалбоподателят е подал и Заявление до комисията по чл.8 ЗУПГМЖСВ за установяване правото му на компенсация по чл.2, ал.1 ЗУПГМЖСВ, ведно с приложени и изчерпателно изброени документи, удостоверяващи твърдените от него факти и обстоятелства.

По това Заявление комисията по чл.8 ЗУПГМЖСВ е постановила Решение по Протокол от 01.02.2010г. с което е приела, че жалбоподателят не отговаря на условията на ЗУПГМЖСВ, тъй като е собственик на апартамент, придобит по наследство, с данъчна оценка за 2009г. 94 099 лева и следователно няма право да бъде включен в списъка по чл. 7 ППЗУПГМЖСВ.

Със Заявление вх. № НО2 9400-36/ 21.12.2010г. Р. Г. С. е направил искане до комисията по чл.8 ЗУПГМЖСВ да му бъде предоставено писмено решението по неговото Заявление от 10.12.2009г. с вх. №ЗНСС-С-Р-51. По това Заявление Кметът на Столична община, район „С.“ се е произнесъл с оспорваното Писмо рег. № ЖНО2-9400-36 от 16.03.2011г., в което е обективирал воляизявление, че същият няма право да бъде включен в списъците на правоимащите граждани, защото недвижимия имот, придобит чрез дарение през 1992г., находящ се в [населено място], [улица] с данъчна оценка от 94 000 лева.

Видно от представения нотариален акт №106, дело №18397/1992г. на 13.11.1992г. е бил сключен договор за дарение на недвижим имот с приобретател Р. Г. С., а именно: апартамент №10, находящ се в [населено място], [улица], състоящ се от 2 стаи, хол и кухня и други сервизни помещения с площ от 76.25 кв.м., заедно с прилежащите му избено и таванско помещение и 6.46% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху държавна земя.

По делото е представена данъчна оценка от дата 30.11.2009г. за процесния недвижим имот на стойност от 94 099.70 лева.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК във вр.чл.4 ал.2 от закона, който подлежи на съдебен контрол. Настоящият състав приема в изпълнение на съдебно решение № 4615/29.03.2012г. по адм.дело № 14369/2011г. на ВАС на РБ, III-то отделение, че Решението на Кмета на Столична община, район „С.“ за отказ да се включи жалбоподателя Р. Г. С. в окончателните списъци на правоимащите лица пряко и непосредствено засяга неговата правна сфера и възможността да придобие правото на финансова компенсация за жилищно-спестовен влог, открит в Б. [фирма] преди 31.12.1990г. Съдът е длъжен да приеме също, че жалбата е депозирана в преклузивния 14 дневен срок за обжалване, тъй като по делото от ответната страна не са представени писмени доказателства за датата на уведомяване на жалбоподателя за оспорения акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Актът е издаден от компетентен административен орган, съгласно §11, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗУПГМЖСВ (ПЗР ЗИД ЗУПГМЖСВ), приложимата редакция ДВ, бр.44 / 2009г. и в него е обективиран отказ за включване на жалбоподателя в окончателните списъци по чл.3 от закона.

Оспорваното Решение е издадено в предписаната от закона форма по чл.59 ал.2 АПК и при постановяването му не са допуснати нарушения, които да бъдат квалифицирани като съществени и да обосноват неговата отмяна по см. на чл.146 т.3 АПК. По същество на спора формираният отказ е постановен и в изпълнение на материално-правните норми и съответства на целта на закона, като не са налице основанията по чл.146 т.4 и т.5 АПК за установяване на неговата незаконосъобразност.

Съгласно приложимата разпоредба на §11, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУПГМЖСВ (редакцията ДВ, бр. 44/ 2009г.) - в срок до 31 декември 2009г. включително притежателите на жилищно-спестовни влогове, открити до 31 декември 1990г. и престояли повече от 5 години към тази дата, които не са декларирали правата си, доказват правото си на компенсация по чл.2, ал.1 пред местните комисии към общините по чл.8, ал.2.

В нормата на чл.2, ал.1 ЗУПГМЖСВ (редакцията ДВ, бр. 100/ 2008г., в сила от 21.11.2008г.) законодателят е установил изчерпателно условията, на които трябва да отговарят лицата, за да придобият право на компенсация по този закон, а именно: 1. да не притежават в страната и в чужбина жилищни имоти или вили, годни за постоянно обитаване, или ако притежават такива, то тяхната стойност по приложение №2 от Закона за местните данъци и такси да не надхвърля 60 000 лева.; 2. да са картотекирани в общините по реда на Закона за наемните отношения с жилищни нужди по чл.11, ал.1, т.1-5 от Наредбата за разпределяне и продажба на жилища и в Министерството на вътрешните работи - по ведомствената наредба за разпределяне и продажба на жилища; 3. да не са прехвърляли жилищни имоти на други лица след 1 януари 1981г. с изключение на освобождаване или ликвидиране на съсобственост; 4. да не притежават имущество на обща стойност, по-голяма от 60 000 лв. в налични парични средства по влогове, акции, дивиденди, произведения на изкуството, нумизматика, филателия, моторни превозни средства, селскостопански земи, фабрики, магазини, ателиета и други основни и оборотни фондове и средства по цени, определени по ред и условия, установени от правилника за прилагане на закона (обявен за противоконституционен с РКС № 10/ 03.12.2009г., ДВ, бр.97/ 2009г.).

Редът и условията за определяне стойността на притежаваното имущество по чл.2, ал.1, т.1 са установени в чл.3 от ППЗУПГМЖСВ. Съгласно тази нормативна разпоредба стойността се установява към датата на включване в списъците на правоимащите по чл.5, ал.1 ППЗУПГМЖСВ и се определя по данъчната оценка съгласно приложение № 2 към Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) за жилищни, вилни и други имоти в и извън границите на населените места- чл.3 ал.1 т.1.

Както се изложи по-горе в мотивната част на съдебния акт след дата-03.08.1992г. / чл.7 ал.3 от закона/, на 13.11.1992г. жалбоподателят е придобил собствеността върху недвижим имот – апартамент №10, намиращ в [населено място], [улица]. Р. Г. С. преди 31.12.1990г. е притежавал жилищно-спестовен влог в Б. [фирма], който е престоял повече от 5 години. Безспорно се установи в процеса и факта, че оценката на този недвижим имот, определена към дата 30.11.2009г. при условията на приложение №2 ЗМДТ възлиза в размер на 94 099.70 лева.

С оглед изложеното от ответника фактическо основание при постановяването на административния акт от 16.03.2011г., като спорен по делото между двете страни следва да се определи въпроса, към кой момент е трябвало да се извърши преценката за стойността на придобития от жалбоподателя имот, предвид изискването на чл.2, ал.1, т.1 ЗУПГМЖС тази стойност да е до 60 000 лева. По аргумент от чл.3, ал.1 ППЗУПГМЖСВ настоящият състав приема, че стойността на процесния имот е следвало да бъде определена към 20.05.2009г. след която дата за жалбоподателя като притежател на жилищно-спестовен влог по смисъла на §11, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУПГМЖСВ е възникнал законен интерес да бъде включен в списъците на правоимащите лица по чл.7 ППЗУПГМЖСВ. Предвид на това законосъобразно Кмета на Столична община, район „С.” е аргументирал, че към релевантния период жалбоподателят не е отговарял на условието на чл.2, ал.1 т.1 от ЗУПГМЖСВ, защото е притежавал в страната имот, годен за постоянно обитаване, чиято стойност определена съобразно приложение №2 ЗМДТ надхвърля сумата от 60 000 лева.

В заключение настоящият състав обосновава, че както към датата на подаване на заявлението-10.12.2009г., така и към датата на постановяване на оспорваното Решение-отказ, към която съгласно чл.142 АПК се изследва неговата материална законосъобразност, по отношение на жалбоподателя не са били изпълнени всички кумулативни предпоставки, установени в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗУПГМЖСВ, за да възникне за него правото да бъде включен в окончателните списъците на правоимащите лица и като правна последица да получи финансова компенсация за жилищно-спестовния си влог чрез левовата индексация за 72 889 спестовни числа. При извършения от съда цялостен контрол по см. на чл.168 АПК и при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК ответникът доказва наличието на фактическите основания и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при постановяването на акта. Жалбата е неоснователна и подлежи на отхвърляне.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. С. от [населено място], [улица], ет.4, ап.10
срещу РЕШЕНИЕ на Кмета на Столична община, район „С.“, обективирано в
ПИСМО рег. № ЖНО2-9400-36 от 16.03.2011г., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ с касационна жалба, в
14-дневен срок, който започва да тече от датата на получаване на съобщението до
страните за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: